

Gasilec

ni samo mož, ki ogenj gasi,

„GASILEC“

je tudi strokovni list slovenskih gasilcev in samarijancev. — V letu 1937 bo izhajal v pomnoženi obliki in prinašal zanimive članke o stvarstvu in druge, ki jih bodo ponazorjevale slike in črteži. 35

Naročite »Gasilec« v Mariboru, Koroška cesta 5. Stane samo 20.— Din. — Izide 12krat na 28 straneh.

Pod kamniški vlak se je vrgla v nedeljo 10. t. m. zjutraj na Ježici pri Ljubljani kakih 17 let stara deklina, koje osebnost ob času, ko beležimo to žalostno vest, še ni dognana. Lokomotiva je žrtev čisto razmesarila.

Kakih sredstev se poslužujejo potepuhi za vlome pri kmetih. V Poljanski dolini na Kranjskem sta se zglasila zjutraj pri kmetu Hotovniku dva potepuha, ker sta znala, da je gospodar z doma. Odprla sta svinjake in izpustila prašiče z namenom, da bodo domači stekli iz hiše za svinjami in bosta ona nemoteno na delu. Načrt se jima je obnesel. Hotovnikova žena in otroci so se res spustili za prašiči in med tem časom sta ukradla klateža par tisočakov in samokres, iz katerega sta oddala pri odhodu nekaj strelcev, da bi se ju ne upal nikdo zasledovati. K sreči je gospodar Hotovnik zjutraj, ko je zapustil dom, vzel seboj večjo svoto denarja, sicer bi bil ob vse. Omenjena lopova sta hotela na zgoraj opisani način, opleniti za Hotovnikom še par kmečkih hiš, pa jima z odpiranjem svinjakov in z izpuščanjem svinj ni bila več sreča mila.

Prijeti tatinski cigani. Vas Vnanje Gorice pri Brezovici v daljni okolici Ljubljane so obiskali tatinski cigani iz družin Levakovičev in Hudorovičev. Najprej so

se lotili v noči vloma pri županu, trgovcu in krčmarju Ignacu Novaku, pa so jih še pravočasno pregnali. Za tem so poskusili zamanj vlomilsko srečo pri drugem kmetu. Še le pri tretjem posestniku so izpraznili kurnik. Vlomili so še v hišo Jožefa Marinka, katerega so oškodovali do blizu 2000 Din in so jo odkurili proti Logu, kjer so se utaborili. O vlomih obveščeni orožniki so obkolili ciganski tabor, vendar je uspel pobeg vsem moškim, ostale so le ženske in otroci. Še le od orožnikov obveščena ljubljanska policija je aretirala na Dravelskem polju tri Hudoroviče ter pet Levakovičev.

Dva vlomilca prijeta v Ljubljani. Ljubljanska policija je vtaknila pod ključ 32-letnega brezposelnega ključavničarja Antona Srčnika iz Mengša, ki je poklicen tat in vlomilec. Dasi izgnan iz Ljubljane, je vlomil pri gostilničarki in trafikantini Antoniji Fon na Tyrševi cesti in jo oškodoval za 5000 Din. — Drugi prijeti vlomilski tiček pa je Silvo Škrbec, 34letni brivski pomočnik, ki je vlomil tik pred Božičem pri obrtniku Arherju v št. Vidu pri Ljubljani in je po aretaciji priznal še tudi druge vlome in tatvine.

Izpred sodišča.

Obsodba razbojnika in njegovega pomagača. Senat celjskega okrožnega okrožnega sodišča je sodil 8. januarja o tolovajskih zločinih Ivana Bezovškega, 25-letnega brezposelnega delavca in njegovega pomagača Jožefa Kotnika, 35letnega delavca iz Tiroseka. Po obtožnici sta oba v noči od 3. na 4. septembra 1936 pri Sv. Florjanu v gornjegrajskem okraju vdrla s samokresi v stanovanje Jožefa Stiglica. Pod grožnjo smrti so morali vsi

Tako piše mnogoletni naročnik Slov. gospodarja: Denarnica se mi je posušila, toda če bi se mi tudi roka posušila, zvest bom ostal svojemu listu Slov. gospodarju!

domači dvigniti roke in roparja sta zahtevala denar. Bezovšek je oddal več strelcev in je zvezal gospodarja roke na hrbtu. Izropanje pa tolovajema ni uspelo, ker so ustrahovani domači začeli vpiti na pomoč in sta roparja morala pobegniti. Dalje očita obtožnica Bezovšku 15 vlomov in tatvin, ki so mu vrgle nad 90 tisoč Din. Ko je že bil zaprt v Celju, je odtrgal od mize nogo, udrl iz zaporne celice na hodnik in je napadel dva jetniška paznika, katera je hotel usmrtiti in sta ga komaj zmogla. Bezovškov pomagač Kotnik je vzel od njega 1300 Din in mu je z ukradenim denarjem kupoval obleko, živež in je prodajal predmete, o katerih je dobro vedel, da so bili ukradeni. Bezovšek je že bil petkrat predkaznovan in prava šiba za okraj Gornjigrad, kjer se je skrival pri Kotnikovih pri Tiroseku. Bezovšek je bil obsojen na 16 let ječe in po prestani kazni bo oddan za 5 let v prisilno delavnico. Kotniku so prisodili 5 let.

Avstrijsko pravo ne pozna šale. V Linzu se je vršil 8. januarja preki sod proti Alojziju Striglu in Jožefu Scheineckerju. Imenovana sta bila obtožena, da sta 10. aprila 1934 pri Oftringu na Zg. Avstrijskem povzročila, da je iztiril brzovlak in je bil pri tem en železniški uslužbenec ubit, 10 potnikov pa ranjenih. Tolovaja sta hotela izropati poštni vagon, kar jima ni uspelo. Oba so obsodili na smrt in je bila smrtna kazen takoj izvršena.

Slovenska Krajina.

Požari. Na Goriškem skoraj vsako noč žari nebo. Na delu so najbrž požigalci. Pred kratkim je gorelo v Vidoncih, Fokovcih, Benediktu itd. Zavarovalnice so postale pozorne in baje v teh krajih več nočejo zavarovati poslopij, ki so krita s slamo.

Za Božič je g. Benko, industrijalec in narodni poslanec, dal vsaki šoli v srezu 3—6 parov čevljev in nogavic. Hvalevredno!

so nosili njegove dežnike, po vsej belski dolini in daleč tja do mesteca Gradca.

Imel pa je Gašpar Petrač svoje posebne šege in navade. Hodil je vsak dan, najsi je bilo pozimi ali poleti, že ob šestih spat in je spal ko polh do dveh zjutraj. Ob dveh se je vsako jutro zbudil in se je potem eno uro valjal po postelji in brundal in mrmral razne molitve. Ko je ura na steni odbila tri, je vstal in začel z delom. Če mu je kdo oporekel, kaj ne hodi s soncem v kraj in s soncem ne vstaja, je osorno odvrnil, da ga sonce ne briga nič, ker od sonca nima nič; on da se drži svoje ure.

Prvo, ko je vstal in se ogrnil, je bilo, da je stopil ven na hodnik in pogledal po vremenu. Če je bilo jasno in so svetile zvezde, je čemerno zabrundal in se vrnil v delavnico, kjer je pridno delal, dokler ga ob šestih ni zvon povabil k maši. Ako pa je bilo nebo zavito s temnimi oblaki ali pa da je celo deževalo, tedaj mu je srce skočilo od veselja. V takem vremenu je namreč vedel, da bo kaj skupil. Ob takih jutrih je z donečim glasom zapel kako svojo pesem, ki jih je sam zlagal, in s tem razdražil pol trga. Toda čim bolj so se ti jezili, tem bolje je bil on volje. Prav rado pa se je zgodilo, da je stopila Barbara, njegova žena, k njemu ven in ga je z ostro besedo in krepko roko spravila spet v hišo. Tržani pa so se ozirali na hišico, češ, da kaže vreme: ako je bil Gašpar sam zunaj, so dejali, da pomeni to dež; ako pa je prišla Barbara ven in je moža odgnala, so dejali, da se

bo zjasnilo; ako se nobeden ni prikazal, tedaj so bili prepričani, da bo lepo vreme.

Ta dan po hudi nevihti pa je bilo drugače. Čeprav je zjutraj ženkica možička pregnala, je vendar vse kazalo, da bo dalj časa ostalo deževno vreme. Tega je bil mojster Gašpar prav vesel, kajti dolgo že je nameraval s svojo kramo po dolini. Najedel se je hitro, si zavezal usnjeno torbo, polno dežnikov, se od žene, ki je bila zjutraj zmerom slabe volje, kratko poslovil in jo mahnil na pot, ko je ravno štiri odbilo in je bilo še somračno.

Mojster Gašpar je bil majhen možicelj, nasajen in rdeč, star okoli petdeset let. Debelušne noge so mu tičale v visokih škornjih, čez prsa mu je visela verižica s tolarji, klobuk pa je imel visok, kakor so jih v starih časih nosili. Torbo z dežniki si je oprtal čez desno ramo, čez levo pa malho s popotnico in raznim orodjem, ki mu je bilo potrebno, da je popravljal dežnike.

Glavna reč pa je bila dežnik, ki ga je imel zase. Rdeč je bil, da ga je vsak otrok devet far daleč poznal, in velik, da so mogli štirje lepo pod njega. Ko je takole korakal pod njim, ni bilo drugega videti kakor ogromno rdečo plahto in svetle škornje.

Nekaj časa je šel tiho po cesti; zadovoljno je poslušal, kako mu dež škablja po strehi, pa tudi jutranjo molitev je še opravljal, kolikor je doma ni utegnil. Ko pa je čez pol ure prišel do prve vasice, je začel z močnim glasom svojo pesem:

ki so jo pa letos že spet prekosili, ne da bi bilo pričakovati, da bo prihodnje leto v tem pogledu kaj bolje. Če bi cloveštvo porabilo to, kar izdaja za vojaške namene, za kakšen boljši namen, bi lahko bedo nestetih milijonov ljudi, če ne odpravilo, pa vsaj zelo omililo. Velikanske vsote bi bile na razpolago za kulturne namene, šole, bolnišnice, zavetišča za starce itd. Razen tega bi se lahko zelo zmanjšali davci, ki pritiskajo danes vse zdravo življenje ob tla.

Umetno izdelano zlato zopet v ospredju zanimanja. Skozl celi srednji vek se viječejo poskusl strokovnjakov, da bi lahko izdelovali na cen ter umeten način pravó zlato. Vse srednjeveške

Sv. Sebeščan. Prosvetno društvo si da delati novi lepi oder. Kulise slika sobni slikar g. Jančič iz Veržaja. Oder bo precej prostoren in lep. Oder bomo postavili v tukajšnji šoli, drugo leto pa upamo, da ga prenesemo v novo dvorano. Vloge so razdeljene za igro »Mehiški mučenec« (samo moške vloge) in tudi za igro »Roka božja«. Prvo bomo igrali koncem januarja, drugo v februarju. — V sredo 20. januarja bomo obhajali svetek farnega patrona sv. Sebastijana.

Mačkovec. Mlada 28letna žena tukajšnjega gazde na veleposestvu narodnega poslanca g. Benka je nenadoma umrla. Vsaka zdravniška pomoč je bila zaman. — Naša šola je dobila tretjo učno moč. Učilnici imamo prosti samo dve, v eni je pisarna občinskega urada. Smo radovedni, komu bo dala višja oblast prav, ali občini ali šoli. Naše mnenje je, da se naj šolski prostori uporabljajo v namene, za katere so bili zelo drago plačani. — Občinski odbor bo prišel v razprto. Predsednik občine in nekateri drugi odborniki hočejo občino raztrgati, da bi tvorili novo občino le Sv. Sebeščan, Moščanci in Dankovci in seveda bi radi sedež v Moščancih, ker je pač tam doma predsednik, pa če tudi je največji kraj Sv. Sebeščan, kjer je tudi sedež župnije. Na tak način bi se rešili šole v Mačkovec in velikega dolga in bi prebivalci tega šolskega okoliša še težje plačevali dolg, če pa že ječi pod tem dolgom cela občina. Odborniki iz teh vasi seveda nasprotujejo predsedniku in ostalim. Le dajte se! Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Pobegla sta iz Lendave v Italijo zaljubljenca Nadač in Polakova. Tako poročajo časopisi.

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Anton v Slov. goricah. Tukajšnje Prosv. društvo priredi na antonjevske nedelje 17. jan. popoldne po večernicah v Društvenem domu lepo opereto v dveh dejanjih »Čevljar in vrag«. Za nameček se še vprizori enodejanska burka »Vse naše«. Zato se vabite vsi sosede, da se te

naše prireditve spet udeležite v častnem številu. Vabljeni pa ste tudi vsi domačini! Sodeluje domači pevski zbor in tamburaši. Torej na veselo svidenje na antonjevske nedelje v našem Društvenem domu!

Čudram. Naše Katoliško prosvetno društvo priredi prihodnjo nedeljo 17. januarja v Društvenem domu igro »Izpod Golice«. Prijazno vabljeni vsi prijatelji katoliške prosvete!

Odprta noč in dan so groba vrata.

Prevalje. Lepa je Dobrovnikova kmetija nad Prevaljami. Ob prisojnih rebrih v grmičevju že poskušajo ptički s petjem, da bo spomladi bolj gladko šlo. Tako je bilo tudi v petek. Solnčni žarki so se kopali v snegu, da se je ves lesketal. Le črno oblečena množica, ki je polagoma napolnila dvorišče, je dala temu jutru drugo lice. Bila je tukaj zbrana malone vsa fara, da pospremi na zadnji poti Petra Kordeža, p. d. Dobrovnikovega očeta. Žalostno so peli farni zvonovi, ko se je vil po beli cesti ogromen sprevoz. Pogrebne obrede je opravil domači g. kaplan Jože Mlaker ob asistenci g. Kotnika, župnika v Podgorju, kaplana Franceta Merkača, tukajšnjega rojaka in domačega g. kaplana Iv. škafarja. Za blagopokojnim očetom je bral žalno sv. mašo sin Zdravko Kordež. Ob grobu je govoril domači g. kaplan Mlaker, ki je lepo orisal pokojnikovo življenje. Ganiljivo je bilo, ko je sin kaplan jemal slovo od očeta v imenu vseh 12 otrok. Z Dobrovnikovim očetom lega v grob mož kot hrast nepremagljiv in globoko veren. V njegovo hišo je prihajal in še danes »Slovenski gospodar«. Svojih 12 otrok je vzgojil v dobre in koristne člane človeške družbe. Dobrovnikov oče, počivajte v miru! Preostalim naše globoko sožalje!

Sv. Vid nad Valdekom. Za vselej se je ločil s tega sveta skrben oče in dober gospodar Feliks Pustinek, p. d. Spodnji Pustinek. Dopolnil je 11. decembra ravno 61 let. Pred tremi leti mu je umrla draga žena, katero je pristrčno ljubil in je ni mogel več pozabiti. Pred dvema letoma je umrl njegov 89letni oče, nato sin Feliks pri vojakihi. Torej žalost neprestano v hiši. Največ-

ja žalost pa je zadela sedaj hišo, ko je umrl sam oče in gospodar te hiše in je hiša z velikim posestvom ostala naenkrat brez očeta in matere. Otroci, trije odrasli in štiri mali, so prepuščeni sedaj sami sebi, kar je tembolj žalostno. Rajnega očeta Feliksa Pustineka bomo težko pogrešali. Bil je vzor katoličan, dober oče, ki je v strogo katoliškem duhu vzgajal svoje otroke. Hčerkam ni dovolil, da bi hodile po plesih in veselicah, zato se ni nikdar slišalo kaj slabega iz njegove hiše. Kot velik častilec presvetega Srca Jezusovega je bil vsak mesec pri obhajilni mizi. Bil je član Katoliške akcije. Otroško ponižen in pobožen, je hotel imeti take tudi svoje otroke. Ganiljivo je bilo slovo par dni pred smrtjo od otrok. Čutil je, da se mu bliža zadnja ura, dasiravno je bil komaj 10 dni bolan. Dal jim je lepe nauke, rekoč: »Otroci, pridni bodite, složno živite in greha se bojte!« Kako je bil vobče priljubljen, je pokazal veličasten pogreb, ki se ga je udeležilo veliko ljudi tudi iz sosednjih župnij. Ob grobu se je poslovil od rajnega domači g. župnik in se mu zahvalil za njegovo zgledno življenje. Naj sveti dobremu očetu in vrlému gospodarju sveta nebeška luč, domačim pa, ki bodo težko preboleli izgubo svojega očeta, iskreno sožalje!

Sv. Križ pri Ljutomeru. V soboto pred Božičem smo ob obilni udeležbi pokopali blago mater Jozefo Križanič, rojeno Stuhec, ki je dosegla lepo starost 81 let. Bila je rojena v župniji Sv. Jurija ob Ščavnici kot hčerka veleposestnika Stuhca v Bolehnečicah, odkoder se je poročila v Borece, župnija Sv. Križ pri Ljutomeru, z uglednim posestnikom in cerkvenim

lozadevne poskušnje so bile zastoj, odkrile pa so marsikatero druge kemične iznajdbe ter korinske zmesi. Težnja po umetno izdelanem zlatu je stopila v ospredje ob tega zanimanja po vojni. Nastopili so že razni kemiki v Nemčiji in na Poljskem, ki so trdili, da jim bo uspel izum umetnega zlata. Tudi poljska in nemška prireditelja so se razbili in v nič in v nekaj slučajih je bilo na delu par običajnih sleparjev, ki so opeharili za znatne vsote visoke nemške dostojanstvenike. Najnovejša vest o umetno pridobljenem zlatu se je raznesla v svet iz japonske prestolnice iz Tokija. Sestava umetnega zlata bi naj bila uspela kemiku in profesorju dr. Tsutomu Kase, ki deluje na vse-

»Če pohleven dež kaplja, žegen dol z nebes curlja, polje, trate porosi, da se zemlja pomladi. Al' za človeka moča ni, zato naj streho čez se drži!«

Tu pa tam je pogledal kdo skozi okno ali vrata; eni so bili hudi, drugi so se smejali, dežnika si pa nobeden ni kupil. Mojster Gašpar se zaradi tega ni nič jezil, ampak jo je rezal dalje. Ko je bil že zunaj vasi, je zavpil nekdo za njim:

»Heee, mojster Gašpar, kam pa tako zgodaj? Počakaj me!«

»Oho, grofov jagar!« se je močicelj zasukal. »Bog daj dobro jutro, Anza!«

Prišlec je bil krepek fant, kakih pet in dvajset let star. Izpod usnjene kape so mu silili črni lasje in oči so mu gorele ko oglje.

»Kam, stari možek?« je zopet vprašal.

»Če sem jaz star, tudi ti nisi mlad,« je odvrnil možak. »Po dolini gor grem, na Kaplo in, če Bog da, še dalje.«

»Tja je tudi moja pot. Ali smem s teboj?«

»Cesta je široka dovolj. Jaz pa imam tudi rad tovarišijo. Odkod pa ti? Saj si včeraj dejal, da pojdeš v mesto.«

»Sem bil tam in sem nesel grofu kozliča. Moral

sem pa takoj spet nazaj, ker v takem gamsov ne morem samih pustiti. Vso noč sem hodil.«

»Zakaj pa nisi šel čez Sleme? Bliže bi ti bilo.«

»Pri takem vremenu, kakor je bilo nocoj, naj mi gre kdo drug tja čez, ko se kamenje prodi!«

»Prav imaš... Ti pa niti strehe nimaš! Ves moker boš. Stopi pod mojo!«

»Pod tvojo? Hahaha! Tedaj bi moral po kolenih hoditi. Hvala ti lepa! Moja irhovina mi je stokrat ljubša kakor vsaka marela.«

»Nikar se ne pregreši! Streha je bolja ko najbolja irhovina. Z leti te bo že srečala pamet.«

Korakala sta precej dolgo in se menila vsakdanje reči. Ko sta dospela do Sv. Boštjana, je v cerkvi pravkar pozvonilo za sveto mašo.

»He, jagar, ali pojdeva malo k maši?« je vprašal Gašpar. »Pol urice počitka bo obema dobro delo.«

Mladi se je zasmel.

»Kar sam pojdi! Jaz grem rajši okoli cerkve. Počivam pa laže v krčmi kakor v cerkvi.«

»Kak antikrist pa si ti? Cerkev je hiša božja, krčma pa jama zlodejeva.«

»Hoho, jaz pa zlodeja še nikoli nisem videl v krčmi. V krčmi dajo jesti in piti, v cerkvi pa nič.«

»V cerkvi si izprosiš blagoslov božji.«

»Ne vem, kaj bi z njim.«

»Ne govori vendar tako grdo! Božjega blagoslova je vsakomur treba.«

ključarjem Francem Križanič. Rajna je bila svačinja pokojnega g. stolnega dekana dr. Ivana Križaniča in č. matere Angeline Križanič, bivše vrhovne predstojnice šolskih sester, in teta g. Franca Št. Heca, župnika pri Sv. Jurija ob Ščavnici. Bila je usmiljenega srca do revežev in je poleg lastnih otrok vzgojila tudi dve siroti brez staršev. Eno hčerko je darovala Bogu, ki deluje kot sestra Tomislava v zavodu čč. šolskih sester, sedaj kot vrhovna svetovalka in ravnateljica meščanske šole v Celju. Rajna je bila botra mnogim otrokom, med njimi tudi č. šolski sestri profesorici Alberti Weiss in g. L. Sunčič, kaplanu v Skaljah, ki je sedaj prihitel v svoj rojstni kraj, da je spremljal na zadnji poti svojo krstno botro. Naj blagi materi sveti večna luč!

Sv. Jurij ob Taboru. † Franciška Šmon. Že drugi dan novega leta so spet zapeli šentjurski zvonovi v slovo mnogim čitateljem znani Šmonovi mami v Sv. Juriju ob Taboru. Kdor jo je poznal, se je razžalostil, predvsem otroci, katere je zadel s tem že drugi udarec v istem letu, žaluje sin kaplan v Starem trgu, katerega ne bo več s toliko ljubeznijo obiskovala, in tri hčere, zlasti Marija, pri kateri je bivala na prevžitku. Ne bomo več videli nje, ki je pomagala samo drugim, zlasti bolnikom, ne bo več v cerkvi molila sv. rožnega venca pred sv. mašo in kesanja pred sv. obhajilom, kot je to delala vsak dan že preko 30 let; ne bo več vsak dan pri sv. maši in sv. obhajilu, za druge in drugim v vzpodbudo kot že desetletja. Z njo je legla v grob goreča častilka presv. Srca Jezusovega, saj je bila naročena na »Glasnik«, odkar izhaja, vneta članica Marijine družbe za žene in 3. reda, vneta molivka čast Kralju vesoljstva za mir med narodi, dolgoletna abstinentinja. Kot je v življenju vdano pretrpela več bolezni, operacij, težav in udarcev, zlasti smrt moža in lanske izgubo hčere Julke, tako je Bogu darovala bolečine hude in kratke bolezni. Še na nedolžnih otrocih dan, en teden pred pogrebom, smo jo videli pri obhajilni mizi, z vso pobožnostjo je na Novo leto, dan pred smrtjo, prejela sv. popotnico, vse, kar je imela, izročila za sv. maše in tako drugi dan šla po plačilo h Kralju vesoljstva, ki naj bo njeno obilno pla-

čilo. Naj bo tu obenem izrečena zahvala župniku g. Jožefu Pečnak za daljši vzpodbuden pogrebni nagovor in stoterim domačim in tujim, ki so prihiteli, da so jo 4. I. ob 10. uri dopoldne spremili na zadnji poti. Zdaj počiva na lepem šentjurskem pokopališču poleg moža in hčere, s katerimi se, kot upamo, raduje v presv. Srcu Jezusovem v nebesih. Bog povrni Šmonovi mami vsa njena dobra dela in dobre vzglede. Naj počiva v miru!

Sv. Florjan pri Šoštanju. Na praznik sv. Treh Kraljev sta opoldan nepričakovano zapela oba šentflorjanska zvonova. Ko blisk so raznesla žalostno vest, da je v 73. letu starosti, torej najstarejši fant pod šentflorjanskim zvonom, umri Erolhov stric Lovro Stropnik. Zjutraj je še nakrmil živino, potem se je še vesel odpravil k pozni službi božji. Ni še prišel do konca domačega posestva, je padel na tla ter izdihnil svojo dušo. Pred dobrimi 22 leti je odšel njegov mlajši brat v vojno, iz katere se ni več vrnil. Zapustil je doma ženo in pet otrok. Vseled tega je prevzel rajni Lovro nase vso skrb ter oskrboval posestvo kot pravi in dobri gospodar. Vedno je bil miroljuben, zdrav in zadovoljen. Posebni prijatelji so mu bile nabožne knjige in »Slovenski gospodar«. Domača hiša je z rajnim stricem izgubila vestno delavno moč, zato vsem naše sožalje! Rajnemu naj sveti večna luč!

Št. Vid pri Grobelnem. Za večno je zatisnil oči Franc Novak, ki smo ga vsi poznali pod imenom »Lukazev Franček«. Skoraj verjeti nismo mogli, da ga ni več. Pokojni je bil v 50. letu, a zelo vnet, požrtvovalen in vesten pri svojem delu kot mizar, toda vedno delaven tudi na prosvetnem polju. Že kot 20letni mladenič je nastopal na našem odru v raznih igrar, navdušen tenorist pri pevskem zboru ter vedno vnet član Gasilske čete. Pred kakimi petimi leti si je v tukajšnji bližini na Stopčem postavil s svojo ženo trgovko g. Moniko mišno trgovsko domačijo. Nikdar ni tožil o svojem zdravju, ki je bilo zadnji čas dokaj omajano. Da ga bo tako hitro vzelo, ni sam mislil. Koliko nad v boljše bodočnost je pokopal s seboj v prerani grob. Tako prijaznega in priljubljenega fanta in moža se malokdaj najde v življenju. O tem je tudi

pričal njegov pogreb 21. decembra. Šentvidska Gasilska četa je korporativno spremila svojega člana in tovariša na zadnji poti. Na gasilskem vozu je ležala krsta, obdana z venc. Sprevedu so se pridružili tudi odposlanci Gasilske župe v Šmarju pri Jelšah s praporom. Mnogobrojno občinstvo je izkazalo zadnjo čast svojemu prijatelju in rojaku. Na grobu mu je govoril v slovo g. župnik Kolenc, ni ga bilo očesa, ki bi ne potočilo solze za pokojnim Frančekom. Temu je sledil govor predsednika šmarske Gasilske čete g. Skaleta. V imenu domačinov se je poslovil podnačelnik Antlejš, ki je v lepih besedah opisal njegovo delovanje. Njegovi pevski tovariši so mu zapeli pred domom in na grobu žalostinke, ki jih je prej sam prepeval ob smrti prijateljev in znancev. Žalostno je zapel gasilski rog in poklonil se mu je gasilski prapor. Poslovili smo se od Tebe, a ohranimo Te v lepem spominu! Sožalje vdovici g. Moniki in hčerki Betki!

Kapele pri Brežicah. Po plačilo k Bogu, spreviden s sv. zakramenti, je odšel v starosti 72 let šepce Jože iz Rakovca. Vedno v svojem življenju je zaupal v božjo previdnost. Dokler je mogel, je rad obiskoval cerkev. Zapustil je svetel vzgled žive vere in narodne zavezanosti. Bil je dober mož ženi Ani, sedaj vdovi, ter zapuščal dva sina in eno hčerko, katere je za bodoče življenje oskrbel s tem, da jih je prav po krščansko vzgojil in vsakega postavil na lastni dom. Bil je tudi ustanovni član gasilskega društva v Rakovcu, katero ga je 31. decembra v častnem spremstvu in z gasilsko godbo na čelu spremlilo na mirovdvor k cerkvi Marije Vnebovzeta v Kapeleh, kjer smo ga položili v prerani hladni grob. Dragi Jože, uživaj večno veselje v rajskih višavah! Preostalim sožalje!

Lokavec pri Zidanem mestu. V soboto 2. jan. so se žalostno oglasili zvonovi pri podružnici Sv. Kolomana. Naznanili so smrt uglednega krščanskega moža Jožefa Gorišek, posestnika in očeta desetih otrok. Umri je po kratki in mučni bolezni, katero je prenašal s potrpežljivo bogu vdano, v starosti 57 let. Odšel je po plačilo k Vsemogočnemu, kjer sta se znašla s svojo ženo, katera je odšla 7 let pred njim v večnost. Bil je odločen mož za krščanska načela.

»Meni je treba kaj poštenega pod zob. Sinoči sem v mestu jedel; od tedaj pa še nisem okusil ne toplega ne mrzlega nič. Le pojdi v cerkev in pridno se namoli! Jaz te počakam na kraju vasi.«

Ločila sta se na sejmišču. Ko jo je mojster Gašpar čez pol ure zopet mahnil dalje, se je na kraju vasi zamenjal za grofovimi jagrom. Nikjer ga ni bilo. Čez nekaj časa pa je prihitel za njim in že od daleč vpil:

»Vidiš, mojster Gašpar, jaz sem bil bolj priden ko ti in sem dalje molil. Presneto dobre klobase ima krčmar in tudi kapljico, da te kar pogreje.«

»Človek ne živi le od jedi in pijače,« je poučno odgovoril možak.

»Od česa pa drugega? Kdor dolgo je in pije, ta dolgo živi.«

»Dolgo življenje na tem svetu ni glavna reč. Glavno je, da si na onem svetu pripraviš čeden prostorček.«

»Saj nihče ne ve, kako je na onem svetu.«

»O, natanko vemo. To si pri pridigi že stokrat čul, kako je.«

»Hahaha, saj še vse življenje nisem bil ne petkrat pri pridigi.«

»Ti ljubi Bog ti! Ali te Cenca, moja sestra, nič ni gonila k pridigi? Ali te ni vodila v cerkev?«

»Mati Cenca je dobra ženica, na cerkev pa ne da dosti.«

»Da, da, Bogu bodi potoženo,« je vzdihnil mojster Gašpar; »ne da se otajati. Ti pa moraš biti, kakor je za človeka prav.«

»Ali nisem?«

»Pač, si že! Velik si ko Savel, lep ko Jakob, močen ko David, pogumen kakor Gedeon; res — ampak vere nimaš, vere, ali pa vsaj premalo je imaš. Človek brez vere pa je le napol človek; ne najde ne miru in ne sreče.«

»Sreče nikjer na svetu ni,« je zamrmral mladi.

»O, sreča je, velika sreča,« se je razvnel možicelj; »z vero jo najdeš; le poskusi!«

»Vera, vera — hahaha... Kje pa naj jo najdem?«

»Anza! Povedal ti bom nekaj. Jeseni pridejo misijonarji v Šmarje. Pater Kristof je svetnik, pravi apostol; ta ti najde vero. Če ga boš hodil poslušat, boš postal srečen in miren.«

»Ha, o misijonarjih sem že čul. S svojimi pridigami zmešajo vsem ljudem glave. Meni je ne bojo. Zaradi mene jih ni treba.«

»Pojdi v spodnje kraje, tam so jih že tisoči poslušali, pa vprašaj, če so kateremu glavo zmešali! Povedali ti bojo, da so bolj veseli in bolj zadovoljni kakor poprej. Nikogar ne boš našel, ki bi misijonarjev ne hvalil.«

»Nehaj s temi čenčami! Pomeniva se rajši kaj drugega! Drugače ti uidev pa hodi sam!«

(Dalje sledi.)

učilišču v Tokiju. O podrobnostih iznajdbe profesorja Tsutomu čuva japonska vlada najstrožje tajnost. Po večletnih poskusih je omenjeni učejak sestavil zlato, kojega izdelava bo tisočkrat cenejša nego pridobivanje naravnega zlata. Letos februarja mu bo baje vlada v bližini Tokija zgradila ogromen laboratorij, v katerem bo profesor dajal podrejenim navodila za sestavljanje umetnega zlata. Za osebno varnost iznajditelja je vlada ukrenila vse potrebno. Javnost je prepričana, da je sedaj nastanjen Tsutomu Kase v prav skritem delu cesarske palače.

Inserirajte!